

„Egyedi, fordultatos történet.
Réka vagányságába bele lehet szeretni.” – *K. Rudi*

Húzó szerelem

finep
selection

G R E F F M A G D I

G R E F F M A G D I

Húzószerelem

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Írta: Greff Magdi

Copyright © Greff Magdi, 2017

A szöveget gondozta: Szaszko Gabriella
A borítót tervezte: Ambrús Renáta

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 457 160 5

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2017-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Korom Pál, Deák Dóri
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Ajánlom a vízi sportok szerelmeseinek,
és Tóth László, a nagyszerű edző emlékére ezt a könyvet.*

I.

1.

AFARMERDZSEKIM ZSEBÉBE TUSZKOLT borítékot gyűrögettem, és legszívesebben hazamentem volna belefulladni az önsajnálatba. Istenem, most hogyan tovább?

– Helló, kislány! Te meg ki vagy? – szólalt meg előttem egy karcos, mély hang.

Megtorpantam és felnéztem. Az emeletre vezető lépcsőn egy ismeretlen, kapucnis srác állt, és a korlátot támasztotta. Hátrapillantottam, jön-e mögöttem valaki felfelé, de nem jött senki. Tényleg engem bámult, és napszemüveggel takart pillantása lassan lefelé vándorolt, tetőtől talpig végigmért, majd pofátlanul újra felfelé indult. Épp nem voltam ráhangolódva a szemtelen idegenekre, így csak némán néztem.

– Semmi gond, bámulj csak! Már megszoktam. – Áthajolt a korláton, egész közel hozzám. – Úgy is hamarosan megtudom, hogy ki vagy.

Hülye, beképzelt majom! Dühömben elvörösödve bámultam utána, ahogy könnyedén lefutott a lépcsőn, az utolsó fokokat átugrotta.

A kapucnija szokatlanul csúcsosan állt a fején. Mire megszólaltam, már befordult a csónakház sarkánál, és eltűnt.

– Neked is helló, tahó! – csóváltam meg a fejem, és siettem tovább.

A mai nap így is mélypont volt az életemben, nem hiányzott egy önelégült alak a képbe. Az emeleti előtérben már hallatszódott a bömbölő Danubius rádió, és mire elértem a női öltözőt, a szekrénykulcsomat is megtaláltam.

– Hali! – löktem be az ajtót.

A kis terem majdnem üres volt, a behajtott szekrényajtókon lógó nyitott lakatokból tudtam, hogy az edzőtársaim már átöltöztek, és lementek az udvarra az edzés előtti eligazításra. Legjobb barátnőm, Bogi azonban megvárta, és egy pillantással felismerte, hogy valami gond van.

– Szia, Réka! Mi a baj?

Elővettem a borítékot. Leültem a padra, és nekitámasztottam a fejem a fehér falnak.

– Érvénytelen lesz a pályázatom az ösztöndíjra – jegyeztem meg csendesen.

– Mit mondasz? Ugyan! Az nem lehet, hiszen minden feltételnek megfelelsz!

Bogi lehalkította a rádiót, ami épp a *Gyöngyhajú lányt* játszott.

– Igen, eddig így volt, de a bulgáriai versenyt a Testnevelési Hivatal visszaminősítette, így már nem számít pontszerzőnek.

– De vége a szezonnak, és a jelentkezési határidő szeptember vége. Az már csak pár hét! Nem minősíthetik át a versenyt utólag. Ezt nem tehetik meg!

– Dehogynem. Már meg is tették – emeltem meg a papírt. Bogi kivette a kezemből a levelet, mire éreztem, ahogy könnyek gyűlnek a lecsukott szempilláim mögött.

Hiába voltam kitűnő tanuló, hiába írtam a legmagasabb pontszámú felvételit, az egyetemi jelentkezésemet „helyhiány” miatt elutasították. Mert szocializmus van, és senki sem mehet egyetemre, aki az állam aktív belső ellensége.

A sportösztöndíj volt az utolsó reménységem, hogy kijátsszam a rendszert. Az országos versenyeken kívül kellett egy nemzetközi győzelem egyéni olimpiai számban. Hiába próbáltak kiszűrni velem, még ezt is teljesítettem. Én kajakoztam a leggyorsabban, és megnyertem a bulgáriai versenyt.

Ami már nem ért semmit. Visszaminősítették.

Ennyit az állatorvosi álmaimról.

Soha nem jutok be az egyetemre, hiába vagyok bármilyen jó.

Egy órával ezelőtt még jókedvűen indultam az edzésre, és menet közben kivettem a levelet a postaládából. A kertkapuban állva nem akartam kiborulni.

– De mi az indok? Nincs benne indok! – hadonászott Bogi a címeres papírral.

– Nincs. Rám csak annyi tartozik, hogy utólag átminősítették a bulgáriai versenyt, és így nem számít az ott szerzett pont.

– És a többiek? Mások is szereztek ott pontot. Velük mi lesz?

Megrántottam a vállam.

– Fellebbezés?

– Ugyan már! Pont én fellebbezzek, ezzel a családi háttérrel? Mégis mi értelme lenne?

– Igazad van. Semmi. – Bogi szomorúan nézett rám. – Nagynénéd tudja már?

Bólintottam, mire az összegyűlt könnyecseppek lassan végigfolytak az arcomon.

– Ne sírj! Mit mondott? – nyomott a kezembe Bogi egy papírzsepit.

– Mit gondolsz? Amit mindig is szokott, hogy ne törődjek vele, majd megoldjuk. De én nem akarok tovább a terhükre lenni!

– Nem vagy nekik teher, te is tudod.

Megvontam a vállam.

– Én vagyok a hibás – szipogtam.

– Miről beszélsz? Ugyan már! – ült le mellém Bogi, és átkarolta a vállam.

Határozottan kopogtak.

– Lányok! Öt perc múlva kezdődik az edzés! Utána mindkettőtöknek megbeszélés a társalgóban – kiabált be az edzőnk résnyire nyitva az ajtót.

– Csak nekünk? Miért? – kérdezte Bogi.

– Öt perc – mondta Lacus, és elment.

Lacus feltűnése sem javított a hangulatomon, mert nem érdekelt, hogy miért lesz megbeszélés. Bogi a körmét rágya üldögélt mellettem, arcán látszott a tanácstalanság.

Végül megmozdultam, és elkezdtem öltözködni. Langyos, napos őszi idő volt, így egy vékony hosszú ujjú póló és egy cicanadrág bőven elégnek tűnt, mégis percekig bámultam a szekrényem tartalmát, és próbáltam kitalálni, mit vegyek fel. Nyomott csendben készülődünk, amikor Bogi megszólalt.

– És mi történt még ma veled? Úgy értem, a levélen kívül.

Egy pillanatig gondolkodnom kellett.

– Ki az a srác, akivel összefutottam a lépcsőn? – kérdeztem.

Bogi kezében megállt a hajkefe, amivel éppen göndör, fekete loboncát próbálta megfékezni.

– Milyen srác és milyen lépcsőn?

– Felfelé jövet összefutottam egy ismeretlen sráccal, sötétkék kapucnis pulcsiban volt.

– Szóval találkoztál vele.

– Kivel találkoztam?

– Szőkével.

– Fogalmam sincs, milyen színű a haja. A fején volt a csuklya.

– A beceneve Szőke, és Linguist Norbertnek hívják – nevetett Bogi.

– Linguist? Milyen név ez?

– A srác apja norvég, az anyja magyar származású. Valami munka miatt van a család Budapesten, és őstől nálunk edz.

– Honnan tudsz te ezekről?

– Az a kérdés, hogy te miért nem tudsz. Rajtad kívül mindenki tudja – mondta Bogi enyhe szemrehányással a hangjában. – Az előbb, amikor a srác feljött ide mellénk az edzőibe, és a többiek meglátták... Ne tudd meg, miről maradtál le! Mindenki egy perc alatt átöltözött, és rohant kifelé. Még én is meginogtam – sóhajtotta.

– Miről beszélsz?

– Csak arról, hogy Ádámon kívül is élnek fiúk erre felé.

Úgy néztem rá, mintha két feje nőtt volna hirtelen.

– Oké, oké! Nem szóltam semmit – emelte fel a kezét védekezően.

– Őt hagyd ki ebből!

– Kihagyom, ha végre észreveszel másokat is.

– Ádám a barátom.

– Tudom. Sajnos – sóhajtott lemondóan Bogi, és a szekrényéhez lépett. – Egy fújás Impulse? – nyújtotta felém a dezodoros flakont.

– Miért?

– Csak hogy jobb kedved legyen.

– Nem hiszem, hogy segít, de köszí!

Elvettem a színes, illatos flakont, de csak forgattam a tenyeremben, miközben vártunk még néhány percet, hogy elmúljon a sírás okozta

szempirosság. Nagyon igyekeztem felvidulni a kedves barátnői gesztustól, de nem sikerült.

Továbbra is a gondolataim rabja voltam, míg leértünk a csónakház előtti udvarra. A versenyekkel zsúfolt, testileg-lelkileg megterhelő nyár után szeptemberben megkezdtük a következő idény alapozását. A téli edzési időszak kezdetéig még a Dunán eveztünk, ezért nap mint nap használtuk a csónakház folyópartra néző udvarát. A lebetonozott, négyszögletes placc két oldalán jegenyék magasodtak, az egyik sarokban felállított nyújtó fölé egy szomorúfűz borult. Ezen a tágas téren zajlott a csónakház életének legmozgalmasabb része, erre nyíltak a hajótároló garázsok, ide készítettük ki a kajakokat evezés előtt, és itt tisztogattuk meg őket edzés után. A fák tövénél parkoltak a kerek kocsikra pakolt edzői motorcsónakok is.

– Lukács Réka! Gyorsulj fel! Csak rátok várunk – kiabált rám Lacus.

Már az egész lánycsapat összegyűlt, mire Bogival csatlakoztunk a csoporthoz hangos papucscsattogás kíséretében. Az edzőnk szó szerint a kerítés kőpárkányának támaszkodott. Lacusnak vállig érő fekete haja és hozzá színben passzoló borzas szakálla volt, ezért úgy nézett ki, mint Rumcájsz, a rajzfilmből. Az eligazításokat sosem eresztette bő lére, viszont mindig bohóckodott velünk egy kicsit.

Egy gyors névsorolvasás után ismertette a napi feladatunkat. Előkészítettem a lapátomat és az egyes hajómat, majd egy üres tartóbakra ülve vártam, hogy a többi edzőtársam is elkészüljön. Mindig együtt szálltunk vízre, csak előbb még Lacus motorosát kellett levonszolni a partra, és vízre tenni.

Bogi is letelepedett mellém. Be kellett volna melegíteni az izmaidat, és ráhangolódni az evezésre, de helyette szótlánul bámultam a többiekre, ahogy szenvedtek a motorossal. Bogival már kiöregedtünk

a gályázók közül, akik a szerkezetet húzták-vonták az edzések elején és végén.

Vízre szállás után – szokás szerint – egymás mellett eveztünk Bogival, aki folyamatosan engem figyelt, nem zuhanok-e magamba ismét. Az aggodalma jogos volt, mert hiába ültem egy keskeny, borulékony kajakban, nem figyeltem a vízre magam körül. Zakatoltak a gondolataim, ahogy különböző kiutakat kerestem.

Ha nem tudok egyetemre járni, akkor a lehető leghamarabb munkát kell találnom.

Talán egy állatorvos mellett segéd lehetek.

Igen, ez jó ötlet! Ha egy neves állatorvos mellett dolgozhatok, és elégedett velem, akkor segíthet bejutni az egyetemre.

Vagy nem. Ilyen családi háttérrel, amilyen az enyém, szóba sem állnak velem.

Ez volt az utolsó gondolatom, mielőtt nyakig elborított a Duna hűvös vize.

– Réka! Hogy a fenébe tudtál beborulni? Nem látsz? – kiabált velem Bogi.

– Hú, ez hideg! – tempóztam a hajóm után, és gyorsan visszafordítottam.

Levegő után kapkodva megkapaszkodtam az orrában, és körülnéztem, hogy merre lehet a lapátom és a papucsom. A víz erősen hülámzott körülöttem, de fogalmam sem volt, hogy mi borított be. Aztán megláttam a távolodó Hunyadi sétahajót. Hihetetlen, hogy nem vettem észre egy ekkora járművet.

– Nem látod a papucsomat? – kérdeztem Bogit. A lapátomat közben összeszedtem, és bedugtam a beülő nyílásába.

– Ússz ki, majd kihalászom őket!

– Jó a víz, Réka? – siklott mellénk Lacus a motorossal.

– Aha, próbáld ki te is, Laci bácsi!

– Inkább majd nyáron – vigyorgott, miközben figyelte, ahogy egyik kézzel a hajó orrát markolva tempózom a part felé. – Úgy látom, innét már boldogulsz, igaz?

– Azt hiszem. De lehetne kisebb gázzal is közlekedni – motyogtam, amikor Lacus elhúzott, és az újabb hullámok miatt alig bírtam kimászni a köves parton.

Bogi megvárta, amíg kiöntöttem a vizet a kajakból, és visszaültem.

A hideg fürdő egyből segített a kajakozásra koncentrálni. Hét kilométert lapátoltunk még sodrással szemben közvetlenül a part mentén, aztán megfordultunk, és a folyó közepén jöttünk visszafelé. Csusromvizes ruhámból áradt a Duna jellegzetes halszága, és amikor enyhén felerősödött a szél, akkor határozottan fájni kezdtem. Mindenféle kézi hajtású vízi jármű jött-ment a folyón, jó pár kísérő motoros is elhúzott mellettünk. Menetrend szerint megjelent egy újabb sétahajó is – visszafelé jövet a Duna-kanyarból –, de ez elől nagy ívben kitértem.

Mire visszaértünk, a csónakház udvarán már javában zajlott az élet, alig találtam helyet a hajómnak. Nem húztam az időt a tisztogatásával, mert egyre jobban fáztam, ráadásul a visszaérkezők is sorban álltak az üres bakokért.

Dideregve siettem fel az öltözőbe, és a forró zuhany alatt állva vetkőztem le. Csak a levél járt a fejemben. Lassan teljesen átmelegedtem, de mégis remegtem, kocogtak a fogaim. A kilátástalanság okozta nyomás felerősödött a mellkasomban, és elszorult a torkom. A kétségbeesésem egyre mélyebbé vált. Egyszerűen képtelen voltam felfogni, hogy nem mehetek egyetemre. A tenyerembe temettem az arcom, és némán zokogtam.

A szüleim több évvel ezelőtt hozott döntése teljesen lerontotta az esélyeimet. Az utóbbi években megélt kisebb-nagyobb kellemetlenségek ellenére sosem hibáztattam anyámat vagy apámat azért, amit okoztak nekem. Szerettem őket, mert szeretni akartam, és ezért mindig találtam nekik mentséget. De most nem sikerült.

A sportösztöndíj csak kényszermegoldást jelentett. Az egyetemi jelentkezésemet „helyhiány miatt” utasították el.

Vagyis azért, mert a szüleim disszidáltak.

2.

A TÁRSALGÓ BEJÁRATA AZ EMELETI ÖLTÖZŐ MELLETT NYÍLT, így Bogival nem kellett messzire mennünk. Ahogy beléptem, megcsapott a falakat borító lakkozott fenyőlambéria illata, ami a cseh-szlovákiai sítáborok bungalóira emlékeztetett, és a legnagyobb nyári melegben is téli hangulatot varázsolt körém. Most is elterelte a gondolataimat egy pillanatra.

Az üres teremben megálltunk a teraszajtó előtt, és a Dunát bámultuk. Bogi nem szólt semmit, de éreztem, hogy nagyon figyel rám. Azonnal beavatkozott volna, ha megint a bőség határára sodródom.

Pont ráláttunk a stégre és a pakolászó edzőtársakra. Lacus éppen magyarázott nekik valamit. Nekem úgy tűnt, nem is figyelnek az edzőre, mert az összes csaj jókedvűen vihorászott, mintha olyan nagy öröm lenne a rájuk váró futás.

– Na, megjöttek – grimaszolt Bogi.

Öt fiú jelent meg zajosan az ajtóban, élükön az ikrekkel: Ádám-mal és Ákossal.

Ahogy megláttam a két egyforma srácot, először mosolyodtam el ma délután.

Ha valaki, hát Ádám a lányok álma volt. Fekete, hullámos haja és sötétbarna szeme olaszos külsőt kölcsönzött neki. Ákos is majdnem olyan vonzóan nézett ki, mint ő.

Bogi nem kedvelte a testvéreket. Szerinte Ádám önző disznó, és szórakozik az érzelmeimmal, de én nem így gondoltam. A barátságunk Ádámmal sokszor átsegített már a szomorúbb napokon, és mivel nincs testvérem, így az évek alatt kimondatlanul is a fogadott bátyámnak tekintettem. De azért ha Ádám csak egy kis jelét mutatta volna a barátságon túli vonzalomnak, akkor talán tényleg lehetett volna köztünk több is.

Bogi karba tett kézzel álldogált, és tüntetően tovább tanulmányozta az udvart, miközben a fiúk próbálták bevonni őt is a beszélgetésbe.

– Hogyhogy itt vagytok, csajok? – kérdezte Csongi, a legvörösebb hajú fiú, akit valaha ismertem.

– Lacus hívott valami megbeszélés miatt – válaszolt Bogi.

– Nem tudjátok, miről lesz szó? – kérdezte Marci, akit csak mérnök úrnak neveztek a többiek, mert elsőéves volt a műszaki egyetemen.

Közben Gábor felénk nyújtott egy csomag Albert kekszet. Megpróbáltam kihalászni egy darabot kettétörés nélkül, de végül négyfelé tört.

– Nem. Ti igen? – kérdeztem.

Az ikrek egyszerre bólintottak, mire Bogival csodálkozva egymásra néztünk. Egyikünk sem értette, hogy mi lehet az a téma, ami minket és a jelen lévő fiúkat is érint.

Az öt fiú csak somolygott körülöttünk, és ahogy próbáltam megfejtetni a helyzetet, kezdtem megbántva érezni magam, amiért Ádám eltitkol előlem valamit. Bizonytalanul és kérdően néztem rá, mire hozzám lépett, és átkarolta a vállam. Hozzásimultam, és magamban nagyot sóhajtottam, ahogy megéreztem az ismerős arcszesz illatát.

Ádám éppen a fülemhez hajolt, hogy mondjon valamit, amikor ismét kinyílt a társalgó ajtaja, és belépett a három edző, nyomukban az egyik felnőtt versenyzővel, Dórizal. Utánuk a lépcsőn szentelenkedő srác jött.

Azonnal rájöttem, hogy mit láttam furcsának a kapucniján. Új edzőtársunk punk volt.

Mondjuk, nem tizenöt centis, lila tincseket viselt, hanem csak hat-hét centi magas diszkrét, szőke kakastaréjt, de akkor is egy igazi punk, igazi taréjos frizurával! Önkéntelenül a fülére pillantottam, a bal fülkagylóján három kis ezüstkarika sorakozott egymás alatt. Tetkója vajon van?

Még nem öltözött át edzés után, ezért kék egyesületi pólót és melegítőgatyát viselt. Egy pillanatra meghökkent, amikor észrevett. Majd az elképedésemet látva kis félmosolyra húzódott a szája sarka, és rám kacscintott. Az arcom égni kezdett, éreztem, ahogy elpirulok, és a mellkasomban szétárad a melegség.

Zavaromban Bogira néztem, aki legnagyobb meglepetésemre csak másodpercekre volt a hangos sóhajtozástól és a teljes elolvadástól. Megcsóváltam a fejem. Ma nincs energiám egy sóvárgó barátnőhöz.

– Toljátok össze két asztalt, és üljünk le! – szolt Tibi bá, a fiúk edzője.

Zajos bútorhúzogatós közepette helyet foglaltunk. Az edzők az asztalfőre ültek; egyik oldalamon Bogi, másikon Ádám helyezkedett el, aki a székem támlájára tette a karját. Jólesett a mozdulat, és mosolyogva felé fordultam, de nem rám nézett, hanem összehúzott szemmel vizsgálta az asztal másik végén ülő Szőkét.

Még el sem kezdődött a megbeszélés, de már a végét vártam. Reméltem, hogy Szabolcs, a vezetőedző meghazudtolja önmagát, és rövidre fogja a mondókáját.

– Köszöntök mindenkit, örülök, hogy mind itt vagytok! Mielőtt a megbeszélés lényegére térnék, szeretnénk néhány fontos tudnivalót megosztani veletek. Ezek olyan dolgok, amik jelentősen befolyásolják egyesületünk életét, így a tiéteket is. Tibor, kérlek, folytasd!

– Csak röviden, Tibi bá – jegyezte meg Marci halkan.

– Rendben – somolygott az edző. – Szeretném bemutatni Norbertet, új versenyzőnket, aki szeptembertől a mi egyesületünket erősíti.

Tibi bá tovább beszélt az idei évad versenyeredményeiről, de nekem megint elkalandozott a figyelmem a saját problémáim felé. Egyedül akartam lenni végre, hogy törhessem a fejem a lehetséges megoldásokon. Gyorsan követték egymást a gondolataim, ahogy ismét az egyetemre jutás csekély lehetőségeit próbáltam számba venni.

– Az elmúlt versenyévad sikerei után térjünk át a lényegre, vagyis a mai összejövetelünk céljára. Szabolcs, tiéd a szó – fejezte be Tibi bá.

– A mai megbeszélés tárgya nem kevésbé vidám, mint az imént hallott egyesületi eredményeink – mosolygott Szabolcs, mire a gondolataim ismét kezdtek szétszéledni, amikor valami megütötte a fületem: az edző azt mondta egy mondaton belül, hogy „Belgium” és „verseny”.

Szabolcs folytatta a mondókáját, de én elakadtam a „Belgium” szónál.

– Azt mondta, hogy Belgium? – súgtam Ádámnak.

– Azt – válaszolt a fülemhez hajolva.

– De miért mondta?

– Mert versenyezni megyünk.

– Szabolcs bá! – emeltem fel a kezem félig felemelkedve a székről, mint a suliban. Igaz, hogy ezzel udvariatlanul megszakítottam a beszédet, de csak egy dologra tudtam koncentrálni. – Ez azt jelenti, hogy Belgiumban van a verseny?

– Igen, Réka, Belgiumban lesz a verseny. Nem figyeltél?

– Ha Belgiumban van, akkor ez egy nemzetközi verseny, ugye? – emeltem meg a hangom.

– Igen – mondta lassan az edző –, de nyugodj meg, kérlek!

– Köszönöm! – motyogtam.

Nem figyeltem, hogy mi történik körülöttem, csak az asztallapot bámultam, miközben egyetlen szó járt az eszemben: Belgium.

Gyorsabban kezdett verni a szívem, ahogy megértettem, mit is jelent, amit halottam. Azt jelenti, hogy megszerezhetem a nemzetközi versenypontot. Összeszorult torkom, és gyorsan megdörzsöltem a szemem, nehogy könnybe lábadjon a reménykedés izgalmától. A korábbi komor gondolataim helyett most kérdések száguldoztak a fejemben. Vajon mennyi ideig nem figyeltem? Éreztem, hogy valami fontos kimaradt, és nyugtalanul fészkelődtem a széken.

– Nehogy még egyszer jelentkezz! – suttogta Ádám, miközben durván megbökte az oldalamat.

– Aúú... Hogy voltál képes ezt eltitkolni előlem?

– Csak ma délelőtt tudtam meg én is.

– Attól még elmondhattad volna!

– Nem gondoltam, hogy ennyire fontos.

– Nem gondoltad? – csattantam fel jó hangosan, és én is beleböktem az oldalába.

– Réka! Befejeznétek? – szólt ránk Lacus.

– De...

– Az óvodások is jönnek? – jegyezte meg Szőke.

– Kiről beszélsz? – szólt vissza Ákos.

Szőke gúnyosan felénk billentette a fejét. Cserébe undokul néztem vissza.

– Elég legyen! – állított le minket Lacus, mielőtt az ikrek igazán belekezdték volna.

Rosszulesett, hogy Ádám nem gondolta annyira fontosnak ezt a hírt, hogy azonnal elmondja nekem. Pontosan ismeri a helyzetemet. Sokkal kisebb trauma lett volna megtudni a leminősítést annak fényében, hogy nincs veszve minden.

– A verseny szeptember tizenkilencedikén, szombaton lesz – folytatta Szabolcs. – Tizenhatodikán, szerdán indulunk, és a következő szerdán érkezünk haza, tehát összesen egy hét az utazás.

– Két hét múlva indulunk? – szólalt meg Csongi.

– Igen. Csak ma kaptuk meg az egyesület fenntartójától a választ, amiben megerősítik, hogy tizenkét fő részére állják az utazás költségeit.

– És honnan lesz addigra vízumunk? – kérdezte Marci.

– Sportvízumot fogunk intézni, mert annak gyorsabb az átfutása, és ebben a szövetség is a segítségünkre lesz.

Összeszorult a gyomrom. Én nem kaphatok vízumot. Mi van, ha sportvízumot sem? A szocialista Bulgáriába könnyen kijutottam, de Belgium a kapitalista Nyugat.

Ettől kezdve feszülten figyeltem a tájékoztatót.

A vezetőedző után Tibi bá vette át a szót, elmondta, hogy három autóval megyünk, kajakokat is viszünk. Kilenc versenyzőből és három kísérőből áll majd a csapat. A sportvízumhoz le kell adni az útleveleinket, és az okmányokat csak az utazás napján kapjuk vissza, ezért aznap fogjuk kiváltani a valutánkat is. Az oda-vissza útra nincs előre foglalt szállásunk, az edzők fogják megtervezni, hogy melyik településeken állunk meg éjszakára. Belga vendéglátóink viszont gondoskodni fognak mindenről, amíg ott vagyunk, nekünk

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

csak versenyeznünk kell. Kapunk új egyesületi pólókat és melegítőt is. Szokás szerint az utóbbit vissza kell majd adnunk.

A tájékoztató végére már többféle érzés kavargott bennem. Egyfelől borzasztóan örültem és feldobódtam, olyan izgatott lettem, hogy alig hittem el, amit hallottam. Nemcsak azért volt különleges lehetőség, mert eddig esélyem sem volt, hogy Nyugat-Európába utazhassak, hanem egyben megoldást is jelentett életem legnagyobb problémájára.

Ahogy rendeződtek a gondolataim, egyre jobban megrémültem a lehetőség súlyától. Nem egyszerű úgy elindulni egy versenyre, hogy csak a győzelem az elfogadható. Ezt a terhet még helyre kellett raknom magamban. Ráadásul ott volt még, hogy mi van, ha el sem tudok utazni, mert nem kapok vízumot, mert egyszerűen megtiltja valamelyik túlbuzgó pártkáder. Vajon sikerül kijutnom?

A szüleim több mint tíz éve disszidáltak Németországba egy gyógyszerkutatási lehetőség miatt. Persze eredetileg csak ideiglenesen akartak engem a nagynénémnél hagyni. Valami érthetetlen ok miatt azt hitték, hogy elismert tudósként majd egyikük visszajöhet értem. Aztán amikor anyu elindult hazafelé, finoman figyelmeztették, amint belép Magyarország területére, már mehet is a börtönbe. Szegény Klári néném ekkor döntött úgy, hogy inkább felnevel a saját lánya mellett, mint hogy lecsukják a testvérét. Innentől kezdve a nagybátyámmal együtt erőn felül vállaltak minden velem kapcsolatos terhet és örömet.